

Acción Católica

SEMANARIO PARROQUIAL

AÑO XX - NUM. 494 - GRANOLLERS, 26 DE JUNIO DE 1960

” Mustafà ”

Simpàtic... — Sí, ja el coneixeu. Només us cal posar la ràdio, a qualsevol emissora i a qualsevol hora del dia. No cal pas que us en faci la presentació. A més, com que se'ns presenta en forma de música, em seria molt difícil de fer-ho. De totes maneres, em sembla que ja el coneixeu prou bé. És el protagonista —simpàtic; jo no tinc res en contra d'ell— d'aquesta cançoneta enganxosa, de ritme aràbic, que un egipci va treure's de la mànega i amb la qual, ara, n'omple les butxaques.

Síntoma — Vaig conèixer « Mustafà » molt lluny d'aquí, ja fa uns mesos. Concretament a Luxemburg i a principis de març. Allí, durant dos mesos, no vaig poder-me'l treure del damunt. A París uns grans màgatzems, en la secció de novetats de discs, l'anunciaven a tota orquestra. Ara, aquí, cada dia —vulgues no vulgues— la seva musiqueta és impossible d'evitar.

La pregunta m'ha vingut sola: Què passa amb « Mustafà »?

I, amb la pregunta, ja veig que, en realitat, en « Mustafà » no és més que una ocasió de posar en marxa una organització propagandística encarregada de « llançar » cançons, com altres llencen el millor producte per a rentar la roba o conservar el cabell. La cançó, de la qual procuro tenir-ne un alt concepte com a producte de l'esperit i com a satisfacció, aliment i goig del mateix esperit, se'ns ha transformat en un producte més de consum dirigit. I aquesta és la gravetat. La propaganda, cada vegada més perfeccionada, ens imposa el gust. De mica en mica, ens adonem que ja no cal pensar, que ja no cal tenir un gust format per hom mateix. La propaganda ja tindrà cura d'anar-nos suministrant els productes per al nostre consum. Ja ens dirà quina cançó hem d'escoltar, quins llibres hem de llegir i, en definitiva, què és allò que hem de pensar...

Interiorització com a remei — I aquesta propaganda, al nivell universal, porta a terme una tasca uniformitzadora esgarrifosa. En definitiva, no és altra cosa que una manifestació més d'aquest intent de la tècnica —en la seva pitjor realització— per anorrear l'home des de fora. Contra això només hi ha un remei: que l'home reforci el seu interior. La vida interior —en tots els aspectes: religiositat, sentiment, raó, gust...— és avui més necessària que mai. Sense ella l'automatisme ens venç i les reaccions humanes passen a ésser controlades des de l'exterior per qualsevol. El « Mustafà » n'és un exemple, petit, però simptomàtic.

J. VERDE

TEMES LOCALS

El Casino de Granollers - Club de Ritme

Día de la Prensa

El próximo miércoles, fiesta de san Pedro y san Pablo, es el Día de la Prensa e Información de la Iglesia.

Alguien ha dicho, con más o menos acierto, que si san Pablo volviera a nacer se haría periodista. La prensa ha llegado a ser, en nuestro tiempo, el más poderoso instrumento de difusión de las ideas. Tanto el error como la verdad necesitan y emplean la letra impresa para llegar a su destino. También la Iglesia debe disponer de una prensa eficiente y poderosa para poder hacer llegar su palabra al mundo, con independencia de criterio y amplia libertad informativa.

Una verdadera Prensa Católica no puede construirse en un momento. En primer lugar hay que hacer sentir su necesidad. Después hay que dotarla de órganos suficientes y de medios técnicos y humanos dignos de su alta misión. Y aún esto no es todo; por último, la Prensa Católica debe cumplir su misión, nada fácil, de difundir la verdad cristiana con ecuanimidad y con valentía.

Un trabajo tan ingente y de tanta trascendencia para la vida de la Iglesia, no puede ahorrarse la colaboración de ningún católico. Tenemos publicaciones de la Iglesia, pero por lo general es más apreciable su cantidad que su calidad. Nuestra colaboración puede ir desde el apoyo moral hasta el apoyo económico, y desde las tareas de redacción y administración hasta la búsqueda de lectores y suscriptores. Todo es necesario.

Los que en algún modo tomamos parte en las tareas de la Prensa de la Iglesia, aunque sea modestamente, hemos de palpar muchas veces la indiferencia y la incompreensión de parte de muchos, especialmente católicos, y de la máxima buena fe. (La buena fe acostumbra a ser una cosa terrible.) Pero podemos comprobar también a diario que el tiempo empleado no es tiempo perdido, porque a través de la letra impresa la palabra de la Iglesia se hace presente en todas partes y fructifica generosamente.